നെലെൾ

တေလေမ

အခန်း(၁)

ကျမရဲ့အမည်ကတော့အေးအေးခိုင်ပါ၊အသက်(၂၀)နှစ်ရှိပါပြီ၊ကျမရဲ့အတိတ်ကဇာတ်လမ်းကလေးတွေကို ကျမချစ်တဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ကိုပြောပြချင်လိုပါပဲရှင်။

ယခုဆိုရင်ကျမဟာမြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့ကလေးတမြို့ကနေရန်ကုန်မြို့ကိုပြန်လည်ရောက်ခဲ့ရပါပြီ၊ အခုလိုရောက်ခဲ့ရပေမဲ့ကျမနဲ့(၃)လလုံးအချစ်ကြမ်းခဲ့တဲ့အဲဒီမြို့မှကိုအောင်ထွန်းတယောက်ကိုတော့ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်ပါဘူးရှင်။အခုလည်းဒီတညမှာကျမအချစ်ဆုံးကိုအောင်ထွန်းနဲ့ချိန်းထားပြန်လေသည်။ ဒီတော့သူနဲ့ချိန်းထားတဲ့ည(၉)နာရီကိုမျှော်နေမိသည်။

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’ တံခါးခေါက်သံကြားတော့ကျမအတော်လေးရင်ဖိုသွားမိတယ်။

‘ဟော ကိုအောင်ထွန်းပါလား လာလာ ရှင်အိမ်မှတ်မိသားပဲ၊ အခု ကျမဒေါ်ဒေါ်ဒီညသူ့ သူငယ်ချင်းတယောက်ဆေးရုံတင်ထားရလို့ဆေးရုံမှာပဲညအိပ်စောင့်ပေးရမယ်လို့ပြောသွားတယ်။ ဒါကြောင့်ကိုအောင်ထွန်းကိုဒီညချိန်းရတာ’

‘မိခိုင် ကိုအောင်တို့မတွေ့ရတာကြာပြီနော်’

‘အင်းပေါ့ မိခိုင်လည်းကိုအောင်နဲ့ခွဲခွာပြီးကတည်းကညတိုင်းသတိရလိုက်တာ၊နောက်ဆုံးမိခိုင် စောက်ဖုတ်ကိုလက်ညှိုးလေးနဲ့ပဲ ကိုအောင့်လီးအမှတ်နဲ့ဖြေသိမ့်နေရတာ အားတော့ဘယ်ရပါမလဲ ကိုအောင်ရယ်’

‘ဒါပေါ့ မိခိုင်ရယ် ကိုအောင်လည်းမိခိုင်စောက်ဖုတ်အမှတ်နဲ့လက်နဲ့ထုတ်နေရတဲ့ဂွင်းတိုက် ရက်တွေလည်းမနည်းလှပါဘူး’ ကိုအောင်ထွန်းကပြောပြောဆိုဆိုကျမပါးပြင်နှစ်ဖက်ကိုတအားဖက်နမ်းလိုက်တော့သည်။

‘အို လူတွေမြင်ကုန်အုံးမယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာမနေပဲအိပ်ခန်းထဲသွားရအောင်နော်၊ ကိုအောင်ရေချိုးချင် ချိုးပါလား ဟင်’

‘ဟင့်အင် မိခိုင် မချိုးတော့ဘူး’

ကျမလည်းဒီတညတော့ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ကောင်းကောင်းကြီးအလိုးခံလိုက်အုံးမယ်လို့စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီးဝမ်းသာနေရတဲ့အချိန်မို့ကျမမှာဖြစ်လတ်သွက်လက်ပေါ့ပါးနေတာပါဘဲ။ကျမလည်းကျမ အိပ်နေကျကုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း၊ကျမရဲ့ဘလောက်အင်္ကျီကိုချွတ်နေပါတယ်၊ပြီးတော့ကျမရဲ့ဘရာစီယာကိုချွတ်ချလိုက်ပြီး၊

‘ကိုအောင်’

‘ဗျာ’

‘မိခိုင်ကိုကြည့်စမ်း အရင်လိုလှနေသေးလား လို့’

‘အို မိခိုင်ကလဲ ကိုအောင့်မျက်စေ့ထဲမှာ မိခိုင်ဟာအရင်ကထက်တောင်လှပါတယ်။ပြီးတော့ မိခိုင်နို့နှစ်လုံးကလည်းတင်းပြီးအောက်ကိုတွဲမကျသေးပါဘူး’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ကိုအောင်ထွန်းကနို့နှစ်လုံးကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့အသာအယာကိုင်တွယ်လိုက်ပါသေးတယ်ရှင်၊ပြီးတော့ကျမဝတ်ထားတဲ့ထမီကိုအသာအယာချွတ်ချနေပါတယ်။ကျမလည်းကိုအောင်ထွန်းရင်ခွင်ထဲမှေးရင်းအရသာကိုခံယူနေမိတာပေါ့ရှင်။အိပ်ခန်းထဲမီးလုံးထွန်းထားသဖြင့်အလွန်လင်းနေပါသည်။ကျမရဲ့ထမီလည်းကုတင်အောက်ကျွတ်ကျသွားချိန်မှာကျမတကိုယ်လုံးမိမွေးတိုင်းဖမွေးတိုင်းဖြစ်နေတာမို့၊ကိုအောင်ထွန်းလည်းကျမရဲ့ဖင်ကြီးနှစ်ခုကိုတအားကိုင်တွယ်ဆုပ်နိုင်ရင်း၊ကျမပါးကိုနမ်းလိုက်နို့နှစ်လုံးကိုဘယ်ညာစို့လိုက်နဲ့အငန်းမရဖြစ်နေတာပေါ့ရှင်။

‘မိခိုင်’

‘ဘာလဲ ကိုအောင်’

‘ကိုအောင်ကိုတကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင်’

‘အို ချစ်တာမှဘာနဲ့မှနှိုင်းလို့မရဘူး’

ကျမလည်းပြောပြောဆိုဆိုကိုအောင်ထွန်းရဲ့ရှင်အင်္ကျီကြယ်သီးများကိုတလုံးချင်းဖြုတ်ပေးနေပါတော့တယ်။ ကိုအောင်ထွန်းလည်းအလိုက်သိစွာနဲ့သူ့လုံချည်ကိုချွတ်ချလိုက်ပသည်။ဒီတော့လည်းကျမဟာကိုအောင်ထွန်းရဲ့ ထောင်မတ်နေတဲ့လီးကြီးကိုအငန်းမရကြည့်နေမိတော့တယ်။

‘မိခိုင် ကိုအောင့်လီးသေးသွားသလား’

‘မသေးပါဘူးကိုအောင်လီးကြီးကပိုတောင်ကြီးလာတယ်လို့ထင်ရတယ်’ ပြောပြောဆိုဆို ကိုအောင်ထွန်းရဲ့မာတောင်နေသောလီးကိုဆုပ်ထားလိုက်ပါတယ်ရှင်။ပြီးတော့မှကိုအောင်ထွန်းလီးကြီးကိုအဆုံးထိ ဆွဲဖြဲချရင်း၊ပြန်ပိတ်ရင်းနဲ့သုံးလေးငါးချက်လောက်လှုပ်ရှားလိုက်တော့ကိုအောင်ထွန်းခင်ဗျာတချက်တချက်တွန့်တွန့်လူး သွားတာပေါ့။ကျမစောက်ဖုတ်ထဲကလည်းရွှဲရွှဲစိုနေတဲ့စောက်ရည် ကြည်တွေကိုသတိထားလိုက်မိတယ်။ ကိုအောင်ထွန်း ကလည်းကျမကုတင်ဘေးမှထိုင်ရင်း၊ ခြေထောက်ကိုအောက်ချထားပြီး၊ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ထောက်ထားတော့ သူ့ရဲ့လီးကြီးကမားမားမတ်မတ်ကျောက်တိုင်သဖွယ်ဖြစ်နေတာပေါ့။ကျမလဲစောက်ဖုတ်ထဲကအလွန်ယားနေတော့၊ ကိုအောင်ထွန်းကိုကျော်ခွပြီးကျမညာလက်ကိုအောင်ထွန်းပုခုံးကိုကိုင်ကာကျမဘယ်လက်ကသူ့ရဲ့ လီးကြီးကို ကျမ စောက်ဖုတ်နဲ့တည့်မတ်စွာချိန်ထားရင်း၊တဖြည်းဖြည်းထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ပထမတော့ကျမစောက်ဖုတ် နှုတ်ခမ်းသား နှစ်ခုဟာအထဲကိုအနည်းငယ်ဝင်သွားပြီး၊အထဲကအရည်ကြည်များထွက်လာတာနဲ့ ‘ပြွတ်’ ဆိုပြီးသူ့လီးတဝက်လောက် မြုပ်သွားတာပေါ့။ကျမလည်းကိုယ်ရှိန်သတ် ပြီးခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး၊ လီးဒစ်များထိပြန်ထုတ်လိုက်၊ ပြန်ချမိလိုက်နဲ့ သုံးလေးငါးခါကိုင်ခါလုပ်လိုက်တော့စောက်ဖုတ်ထဲကစောက်ရည်ကြည်များဟာတဖြေးဖြေးပိုများလာပြီးလီးတချောင်းလုံး ရွှဲရွှဲစိုနေတာပေါ့။

‘ကိုအောင်’

‘ဘာလဲမိခိုင် နာလို့လားဟင်’

‘မနာပါဘူးကိုအောင် အခုမှကိုအောင်ရဲ့လီးကြီးကျမစောက်ဖုတ်ထဲကိုတအားဝင်တော့၊ကျမ လည်းကာမအရသာပြည့်ပြည့်ဝဝခံစာနေမိတာပါကွယ်’

ကျမလည်းပြောပြောဆိုဆိုကိုအောင်ရဲ့ဂျိုင်းအောက်ကလက်ရှိုရင်၊သူ့ကိုတအားဖက်ပြီးနှုတ်ခမ်းကိုအငန်းမရစုပ်နေမိပါ တယ်။ကြိုက်မရှက်၊ငိုက်မရှက်ဆိုတာမျိုးဟာတကယ်မှန်တာပဲ၊ခုကျမလည်းအလိုးမခံရတဲ့ရက်ကမနည်းတော့ဘူးမဟုတ် လား၊ငတ်ပြတ်နေတော့အခုမှတဝတပြဲစားတော့မယ်လို့အားထားရတာပေါ့၊ဘယ်ရှက်နိုင်မှာတုံး။ကိုအောင်ထွန်းလီးကြီး အလွန်မာတောင်လာတာကိုသိလိုက်ရတယ်။ကျမလည်းဆောင့်ညှောင့်ထိုင်ရင်းလီးကြီးကိုကျမစောက်ဖုတ်နဲ့ပွတ်တိုက်ပေး ရင်းနောက်ဆုံးမှာလီးအဆုံးမြုပ်ဝင်သွားအောင်ထိုင်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ကျမတို့တဦးကိုတဦး တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထားရင်း၊ကျမစောက်ဖုတ်ကလီးကြီးကိုတချက်တချက်မှာဖျစ်ညှစ်လိုက်လို့လီးကြီးဟာလဲအလွန့် အလွန်မာပြီးသံချောင်းလိုဖြစ်နေတာမို့။

‘မိခိုင်’

‘ဘာလဲ ကိုအောင်’

‘ဒီလိုအကြာကြီးထိုင်မထားနဲ့မိခိုင်ရယ် လှုပ်ပေးအုံးမှပေါ့’

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း မိခိုင်လည်းသိပ်ကောင်းနေလို့မေ့နေလိုက်မိတာပါ’

ကျမလည်းပြောပြောဆိုဆိုခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးအချက်နှစ်ဆယ်လောက်ဖင်မြှောက်မြှောက်ပြီးထိုင်ချလိုက်ကာ၊ကျမနို့နှစ်လုံးကလည်းတုန်တုန်၊တုန်တုန်နဲ့ကိုအောင်ထွန်းရင်ဘတ်ကိုရိုက်ခတ်နေတာပေါ့ရှင်။ကိုအောင်ထွန်းလည်း ထိုင်နေရာမှမနေနိုင်တော့ပဲ၊ကျမကိုဖက်ထားရင်းကျမကုတင်ပေါ်ကိုသူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ဖိပြီးချလိုက်တော့၊ကျမလည်းသူ့ရဲ့ခါးကိုခွထားလိုက်တော့တယ်။အခုမှသူကကျမ အပေါ်ကနေပြီးဆောင့်လိုးတော့တာဘဲရှင်။

‘ဆောင့်စမ်းပါကိုအောင်ရယ် အားရှိသလောက်သာဆောင့်စမ်းပါ’

သူကကျမရဲ့စောက်ရည်များရွှဲ၍စောက်စေ့တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး၊ရဲနေသောစောက်ခေါင်းအတွင်းသို့သူ့ရလီးကြီးကိုအဆုံးထိလိုးထည့်လိုက်ပြီးနောက်၊အသာငြိမ်နေလိုက်ပြန်တယ်။

‘ရပ်မထားပါနဲ့ကိုအောင်ရယ်ခပ်သွက်သွက်ဆောင့်လိုးပေးစမ်းပါမိခိုင်စောက်ခေါင်းထဲကယားလှပြီ’

ကျမကပြောပြောဆိုညွတ်၍ထားသောဒူးနှစ်လုံးကိုနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သဖြင့်ကိုအောင်ထွန်းကကျမနို့နှစ်လုံးကိုခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီးတအားဆောင့်၍ဆောင့်၍လိုးနေ၏။

‘ဗွတ် ဖွတ် ဗွတ် ဗွတ် စွပ်’

အသံများကအခန်းတခုလုံးကိုလွှမ်းမိုးနေလို့ပေါ့၊ကျမလည်းစောက်ဖုတ်တခုလုံးပြဲလာအောင်ဖျစ်ညှစ်ထားပြီးခေါင်းအုံးပေါ်ဝယ်မျက်စိစင်းကာဇိမ်ယူနေမိ၏။ကိုအောင်ထွန်းကဆွဲထားသောနို့နှစ်လုံးကိုလွှတ်ပြီး၊ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်

‘လိုး လိုး ကိုအောင် ကြိုက်သလိုလိုး ကိုအောင့်လီးကြီးကြောင့်မိခိုင်သေချင်သေပါစေ’

ကျမမှာရာဂစိတ်အတက်ကြွဆုံးအချိန်ဖြစ်၍ကျမနှုတ်မှရာဂစိတ်ကိုဖွင့်ပြောလိုက်သည်နှင့်ကိုအောင်သည်ဘာမျှမပြောဘဲခတ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်လိုးနေ၏။

‘မိခိုင်ကောင်းသလား ဟင်’

‘သိပ်ကောင်တာပဲ ကိုအောင်ရယ် ဆောင့် ဆောင့်နာနာဆောင့်’

‘ဗွတ် ဗါတ် ရွှတ် ရွှတ်’

‘ကိုအောင် မိခိုင်ပြီးတော့မယ် တအားဆောင့်လိုက်စမ်းပါ၊မိခိုင်စောက်ဖုတ်ကွဲထွက်သွားပါစေ၊ ဆောင့်စမ်းပါ’

ကျမလည်းအောက်ကနေပြီးတင်ပါးနှစ်ဖက်ကိုတအားပင့်မြှောက်ပေးလိုက်၊ကိုအောင်ထွန်းလည်းတအားဆောင့်ဆောင့်ချလိုက်နှင့်နောက်ဆုံးလီးထဲကသုတ်ရည်တွေပန်းထွက်ပြီး၊သူလည်းကျမကိုယ်ပေါ်မှောက်လျှက်ကျသွားပါတော့တယ်။ကျမစောက်ဖုတ်တခုလုံးလည်းရွှဲရွှဲစိုနေတာပေါ့။ပြီးတော့သူ့လီးကြီးကိုကျမစောက်ဖုတ်အတွင်းကြွက်သားနှင်းတချက်တချက်ဆွဲညှစ်ရင်းကျမလည်းပြီးသွားကာလောကကြီးမှာဘယ်အလိုအရသာမျိုးနဲ့မှနှိုင်းလို့မရအောင်ကောင်းနေတာပေါ့ရှင်ရယ်။

– – – – – – – – – – – – – –

အခန်း(၂)

‘ကိုအောင်’

‘ဟင်’

‘ဘယ်နှစ်နာရီထိုးသွားပြီလဲ’

‘အခုလား မိုးလင်းတော့မယ်’

‘လေးနာရီလောက်ရှိရောပေါ့’ ကျမလည်းဘေးစာပွဲကနာရီကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မိခိုင်လေ ကိုအောင်နဲ့ခွဲရတော့မှာကိုစိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ကိုအောင်မပြန်ခင်နုတ်ဆက်ပွဲလေး ပေးလိုက်ပါအုံးလားဟင်’ ကျမလဲကိုအောင်ထွန်းရဲ့အလို့အသျောင့်ကိုမမေ့နိုင်၊အကောင်းကြီးကောင်း၊ အစွဲကြီးစွဲနေ၍ အခုလည်း

ကိုအောင်ထွန်းလီးကြီးနဲ့အလိုးခံချင်နေတာနဲ့ကျမကပဲအပြီးပြောနေရတာပေါ့ရှင်။ ကျမလည်းပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုအောင်ထွန်းရဲ့ လီးထိပ်ဖျားကလေးကိုကျမရဲ့နုနယ်တဲ့လက်မလေးနဲ့ပွတ်သပ်ပေးနေတော့ သူလည်းအားပြည့်လာတယ် ထင်ပါရဲ့၊တဖြည်းဖြည်းမာတောင်နေတာစောစောကထက်ပိုကြီးနေတယ်လို့ထင်ရတာပဲရှင်။

'မိခိုင်'

'ဟင် ဘာလဲကိုအောင်'

'ဒီတခါ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ကိုအောင်နောက်ကဆောင့်လိုးပရစေနော်'

'ကောင်းပါမလားကိုအောင် မိခိုင်နာမယ်ထင်တယ်'

'မနာစေရပါဘူးမိခိုင်ရယ် ကိုအောင်ကဖြေးဖြေးလိုးဆောင့်မှာပါ' ကိုအောင်ထွန်းကပြောပြောဆို ဆိုကျမကိုယ်လေးကို အသာမပြီးတဖက်သို့မှောက်ခိုင်းသလိုလုပ်ပါတော့သည်။

ကျမလည်းအသာအယာမှောက်ပြီး၊ဒူးနှစ်ချောင်းကိုထောင်လိုက်ပြီး၊ခါးလေးကိုကော့လိုက်ပါတယ်၊ဒီတော့ကိုအောင် ထွန်းကကျမရဲ့ထောင်နေတဲ့တင်ပါးနှစ်လုံးကိုမပြီးပြူးထွက်နေတဲ့ကျမရဲ့ စောက်ဖုတ်ထဲကိုသူ့လီးကြီးထဲ့လိုက်ပါတယ်။

'ပြွတ်'

အသံတချက်မြည်သွားပြီးကျမလည်းပြောပြောဆိုဆိုအလိုက်သင့်နောက်သို့တိုးလိုက်ပါတယ်။

'ကိုအောင် ဖြေးဖြေးဆောင့်နော်'

'စိတ်ချပါမိခိုင်ရယ် ကိုအောင်နားလည်ပါတယ်'

ကိုအောင်လည်းတဖြည်းဖြည်းသူ့ရဲ့လီးတဝက်လောက်ထိုးလိုက်၊နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့်လုပ်နေတော့၊ ကျမရဲ့စောက်ဖုတ်ထဲက 'စွတ် ဗါတ်' အသံများနှင့်အတူဗြိမ်ယစ်နေတာပေါ့ရှင်။

'ကိုအောင်'

'ဟင်'

'အဆုံးထိဖြေးဖြေးလေးထဲ့ကြည့်ပါလား ဟင်'

'ကောင်းပြီ မိခိုင်' ကိုအောင်လည်းပြောပြောဆိုဆိုကျမရဲ့စောက်ဖုတ်ကိုအဆုံးထိသူရဲ့တုတ်ခိုင်တဲ့ လီးကြီးနဲ့ကိုထိုးထဲ့လိုက်ပါတယ်။

'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကောင်းလိုက်တာ'

ကျမလည်းအတော်ကြီးကောင်းသွားတော့ညည်းမိပါတော့တယ်။

'မိခိုင် နာလို့လားဟင်'

'မနာပါဘူး ကိုအောင် ဖြေးဖြေးနဲ့မှန်မှန်ဆောင့်လိုက်စမ်းပါ အရေတွေထွက်လာတော့မနာတော့ဘူး ကိုအောင်ရယ်'

ကိုအောင်ထွန်းလည်းကျမရဲ့ပြောင်တင်းနေတဲ့တင်ပါးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီးဆောင့်လိုးတော့တာဘဲ၊

'ကိုအောင်ရယ် ဟင်း ဟင်း ဟင်း တအားဆောင့်လိုက်စမ်းပါတော့ မိခိုင်ပြီးတော့မယ်' ပြောပြောဆိုဆို ကျမလည်းတင်ပါးနှစ်ဖက်ကိုတအားကော့ပေးထားတော့ကိုအောင်ထွန်းလည်းအားရပါးရဆောင့်ပါတော့တယ်။

'ဘွတ် ဘွတ် ရွတ် ရွတ်' ဟူသောအသံများထွက်ပေါ်လာ၏။

လေးဘက်ထောက်ကုန်းခံနေသောကျမမှာလည်းစောက်ဖုတ်အတွင်းဒစ်အဆုံး၊တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ဝင်နေသော လီးကြီးကြောင့် အရသာရှိလွန်း၍ဖင်ကြီးကိုနောက်သို့ဆောင့်ဆောင့်ပေးနေတော့၏၊ ကိုအောင်ထွန်းက ပြူးထွက် လာသောကျမရဲ့စောက်ဖုတ်ကလေးကိုလီးကြီးနဲ့ကလိပေးနေပြန်တော့၊အကြောပေါင်းတထောင်စိမ့်တက်သွားသလိုခံစားမိ ရင်း၊ကျမပါးစပ်မှတဟင်းဟင်း အသံထွက်နေ၏။

‘အင်း ကောင်းလိုက်တာနော် ဆောင့်စမ်းပါကိုအောင်ရယ် မိခိုင်ပြီးတော့မယ်’ ပါးစပ်မှပင်ဖွင့်ဟ တောင်းပန်ရင်း ကျမဖင်ကြီးကိုသူ့ရဲ့ဆောင့်ချက်နဲ့အညီကော့ကော့ပေးနေမိတယ်၊ကျမရဲ့အားပေးကူညီမှုကြောင့်ထင်ပါရဲ့ကိုအောင်ထွန်း လည်းအားရပါးရဆောင်းလို့ပါတော့တယ်။

‘မိခိုင်ရယ် လိုးလို့သိပ်ကောင်းတာဘဲ’

ကိုအောင်ထွန်းလည်းသူ့ရဲ့လချောင်းထဲမှသုတ်ရည်တွေကျမစောက်ဖုတ်တခုလုံးရွှဲသွားအောင်ပန်းသွင်းလိုက်တာ၊ကျမ လည်းမှောက်လျှက်လဲသွားပြီး၊ကိုအောင်ထွန်းလည်းကျမအပေါ်မှောက်လျက်ငြိမ်ကျသွားပါတော့တယ်။

‘မိခိုင်’

‘ဟင် ကိုအောင်’

‘ဒီနှုတ်ဆက်ပွဲလေးကအရမ်းလိုးလို့ကောင်းတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်ကိုအောင် မိခိုင်လဲဒီလိုမျိုးမခံဘူးလို့နာမယ်ထင်နေတာ၊ကိုအောင်လိုးတာမဆိုးဘူး ဒါကြောင့်ကိုအောင့်ကိုစွဲနေရတာပေါ့ ရှင်’

ကျမကိုယ်ပေါ်ကကိုအောင်ထွန်းတယောက်ဆင်းသွားသော်လည်း၊အမောမပြေသေး၊ခေါင်းအုံးကိုဖက်ပြီးခေတ္တမှေးနေမိ ပါတယ်။

‘မိခိုင် ကိုအောင်ပြန်တော့မယ်နော်’

‘ကောင်းပါပြီ ကိုအောင် ရန်ကုန်ရောက်ရင်လာခဲ့နော်’

‘စိတ်ချလာခဲ့မယ် တာတာ မိခိုင်’

ကိုအောင်ထွန်းပြန်သွားပေမဲ့ကျမ၊မထနိုင်သေးဘူး၊ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ကိုအောင်ထွန်းရဲ့လီးဒဏ်ကြောင့်ကျမ စောက်ဖုတ်တခုလုံးကျိန်းနေတာနဲ့ကျမအိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။

– – – – – – – – – – – – – – –

အခန်း(၃)

နောက်တနေ့ညတွင်ကျမစောစောအိပ်ယာဝင်ခဲ့ပါတယ်၊သို့ပေမဲ့ကျမအိပ်မပျော်ပါ၊ကျမအတွေးထဲတွင်ကိုအောင်ထွန်းကို သာမြင်ယောင်မိပါတယ်။ကျမရဲ့ဘဝထဲကိုနောက်ဆုံးမှဝင်ရောက်လာသူမှာ ကိုအောင်ထွန်းဖြစ်ပေမဲ့သူ့ကိုစွဲလန်းခဲ့ပါသည်။ စွဲလန်းမယ်ဆိုလဲစွဲလန်းစရာပင်၊အကြောင်းမှာ ကိုအောင်ထွန်းသည်လိုးကျွမ်းကျသူဖြစ်ပြီး၊ ကျမတို့မိန်းမသားတွေရဲ့ ဆန္ဒကိုသိနားလည်နိုင်စွမ်းရှိသူတယောက်ပါ။သူ့ကိုအလိုးကျွမ်းကျင်သောကြောင့်စွဲလန်းခဲ့ရသော်လည်းကျမမချစ်ပါ။

ကျမအသဲနှစ်အောင်ချစ်မိသူမှာလွန်ခဲ့သော(၁၀)နှစ်ကျော်ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့်ကိုဇော်ထွန်းပင်ဖြစ်ပါ သည်။ကိုဇော်ထွန်းမှာကျမ၏ငယ်ချစ်ဦးပင်ဖြစ်ပါသည်။ငယ်ကချစ်အနှစ်တရာမမေ့နိုင်ဆိုသည့်အတိုင်းကျမသူ့အကြောင်း ကိုပြန်လည်လို့တွေးတောမိပါသည်။အဲဒီတုန်းကကျမတို့နှစ်ဦးမှာအထက်တန်းကျောင်းသားများဖြစ်ကြပြီးတခန်းတည်း၊တ ရပ်ကွက်ထဲမို့၊သွားအတူလာအတူမို့နှစ်ဦးသားအသဲချင်းဖလှယ်မိကြတယ်လေ။ချစ်မိကြပြီဆိုတော့လဲငယ်ရွယ်သူတွေမို့၊မိုး မ မြင်လေမမြင်၊မတွေ့ရရင်မနေနိုင်အောင်နှစ်လွှာတစ္ဆက်၊စွယ်တော်ရွက်ပမာအချစ်ပိုခဲ့ကြတယ်။တနေ့မှာကျမတို့မိသားစု ထိုမြို့ကနေ၊တခြားမြို့ကိုမပြောင်းခင်ရက်ပိုင်းလေးမှာခွဲရတော့မှာမို့၊ကျမတို့နှစ်ယောက်အချစ်ရဲ့ဝေဒနာကိုအလူးအလဲ အပြင်းအထန်ခံစားနေရပါတယ်။မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့နှစ်ဦးသားတိုင်ပင်ပြီး ချိန်းတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ ကျမတို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့ကြတဲ့ညကိုတော့ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်ပါဘူးရှင်။ အဲဒီတုန်းကအချစ်ရဲ့ရင်ခုန်သံကလေးတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင် မိပါတော့တယ်ရှင်။

နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်လျှင်တွေ့လိုက်ခြင်းမှာပဲ၊တယောက်ကိုတယောက်တင်းကြပ်စွာဖက်ထားလိုက်မိကျတယ်။ ပြီးတော့မှကျမလေအရဲစွန့်ပြီးကျမရဲ့အိပ်ခန်းထဲသူ့ကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲမှာလျှပ်စစ်မီးရောင်ကင်းနေပြီး တယောက်အိပ်ကုတင်ကလေးကကြိုဆိုနေသလိုပဲ၊ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်မိကြတဲ့အထိတယောက်ပုခုံးတယောက် ဖက်ထားကြတယ်။ ကျမကိုယ်ကသင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့ လေးမွှေးနေတာမို့သူကကျမကိုသိမ်းကြုံးပြီးကြည့်နေတယ်။ အပြာရောင်ဘလောက်အင်္ကျီလေးနဲ့ ကြည်ပြာရောင်လေယာဉ်မောင်ထမီကလေးကိုကျမဝတ်ထားတယ်။ မီးရောင်လင်းလင်းမှာ တယောက်မျက်နှာတယောက်ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေတာမို့၊ဘယ်လိုမှကြည့်၍မဝနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။မကြာခင် ခွဲရတော့မယ်ဆိုတဲ့အတွေးကိုနှစ်ဦးသားတွေးရင်းနှစ်ဦးသားရင်ထဲမှာလှုပ်ရှားနေကြတယ်။

‘ရော့လေ အထွန်း’

ကျမသည်သနပ်ခါးရေကြဲလိမ်းထားသောပါးမို့မို့ကိုစောင်ငဲ့၍ထိုးပေးလိုက်ရင်းခပ်ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ပြုံးဟန်ပြုထားတဲ့ကျမရဲ့မျက်နှာကိုအထွန်းကငေးကြည့်ရင်း၊ကျမကိုယ်လုံးကလေးကိုဆွဲယူကာပါးမို့မို့လေးကိုအယုတယ မွှေးလိုက်သည်။သနပ်ခါးနံ့သည်အထွန်း၏ရင်ထဲအထိအေးမြစွာစိမ့်ဝင်သွားသည်ဟုကျမထင်မိသည်။ကျမသည် အထွန်း၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ထိုးကပ်ပူးဝင်လိုက်၏။ တင်းကြပ်ထိမိစွာဖြင့်ရင်ချင်းအပ်မိကြ၏။အထွန်း၏လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်သည် ကျမ၏ ကြောပြင်ကိုဆုပ်ကိုင်ဖက်ထား၏၊ကျမ၏ဘလောက်အတွင်း၌ဘရာစီယာလေးဝတ်ထား၏။နူးညံ့သောရင်အတွေ့ကို အထွန်း ရင်ဖြင့်ခံစားမိသည်ထင်ပါသည်။အတန်ကြာသောအခါ။

‘အထွန်း’

‘အေးမ’

‘ဒီညလေ အေးမကိုအထွန်းပိုင်ပါတယ်’

သူရင်နင့်သွားပုံရသည်၊ကျမဘာဆိုလိုသည်ကိုအထွန်းသိလိုက်ပါသည်။

‘ခဏနေအုံး အထွန်း’ ကျမအထွန်းရင်ခွင်ထဲမှထွက်ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီးအနီးရှိစားပွဲပေါ်မှ မီးတိုင်ငယ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်သည်ဖြာကနဲလင်းလာ၏။ပြီးမှအခန်းနံရံဆီသို့သွားကာမီးခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်၏။ အခန်းလုံးဝယ်ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်ကလေးသာလင်းပြန့်နေ၏၊ကျမသည်ကုတင်ပေါ်သို့တက်ခါလှဲလိုက်၏၊အထွန်း၏လက်ကို ဆွဲကာဘေးနားမှာအိပ်စေ၏၊ကိုယ်ချင်းယှဉ်မိမှကျမကအထွန်းကိုဖက်လိုက်၏။

‘မခွဲခွာခင်မှာအထွန်းရင်ထဲကစကားတွေမပြောတော့ဘူးလားဟင်’

‘အထွန်းရင်ထဲမှာဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ၊အေးမမသိဘူးလားကွယ်’

‘သိပါတယ်အထွန်းရယ်၊ဒါပေမဲ့အထွန်းပါးစပ်ကပြောတာကိုအေးမကြားချင်တယ်၊အထွန်းပြောတာတွေကို တို့ခွဲခွာသွားတဲ့အခါ၊ အေးမရင်ထဲမှာသိမ်းထားမယ်’

‘အေးမကကောအထွန်းကိုဘာမှမပြောတော့ဘူးလား’

‘ပြောစရာတွေကရင်နဲ့အပြည့်ပါကွယ်၊ဒီညကအထွန်းနဲ့အေးမနဲ့၊ထာဝရလွမ်းနေရမဲ့ညတညပါ’

ကျမသည်ပြောပြောဆိုဆိုအထွန်း၏ပါးကိုနမ်းလိုက်၏။ပြီးမှ ‘ရော့ အထွန်း အလှည့်’ ဟုဆိုကာ ကျမပါးကိုအထွန်းနှာခေါင်းဖြင့်ဖိကပ်ပေးရင်း၊အထွန်းကိုလည်းတင်းကြပ်စွာပင်ဖက်ထားလိုက်၏။ အထွန်း၏မျက်နှာနှင့်လည်းမျက်နှာ်ခြင်းအပ်ကာနှုတ်ခမ်းခြင်းထိပေးလိုက်၏။နှုတ်ခမ်းခြင်းအတွေ့ကနူးညံ့လှ၏၊ရွရွကလေး ထိနေရာမှ၊တင်းကြပ်စွာဖိမိကြသည်။စုပ်ယူနေသောအနမ်းသည်ပြင်းထန်လာပါတယ်။ထိုမှ့တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထား

နေမိကြလျက်ပင်တယောက်နဲ့တယောက်ဝေးနေကြသေးသည်ဟုထင်ရသည်။နမ်း၍မဝဖက်၍မဝဒီတညကိုထာဝရမမေ့နိုင်စေရန်ဖြစ်စေပြန်သည်။

အထွန်း၏လက်များသည်ကျမကြောပြင်ကိုပွတ်သပ်နေရာမှအလိုလိုပင်တင်ပါးဆီသို့ရောက်သွားသည်။ ထမီနှင့်ကပ်နေသော တင်ပါးလေးများသည် တင်းတင်းရင်းရင်းပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိလွန်းလှသည်။ နှုတ်ခမ်းခြင်းခွါရာမှသက်ပြင်းပြိုင်ချလိုက်မိကြသည်။

'အထွန်း အေးမကိုချစ်တယ်နော်'

'အို အေးမရယ် ဒါများမေးနေရသေးတယ်'

'ဒါပေမဲ့ နောက်ရက်တွေကစပြီးအထွန်းနဲ့အေးမခွဲရတော့မယ်နော်'

အထွန်းဟာပြန်ပြောစရာစကားမရှိဟန်ဖြင့်သက်ပြင်းကိုချရင်း၊ကျမနှုတ်ခမ်းလေးကိုသူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖိကပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ဖိစုပ်ထားသောနှုတ်ခမ်းများလွတ်သွားသောလည်းပါးခြင်းအပ်မိပြန်သည်။တဖန်ရုတ်ချည်းအထွန်း၏နှာခေါင်းသည်ကျမ၏ပါးပြင်ပေါ်၌အားရပါးရနစ်မြုပ်သွားပြန်သည်။ချစ်သူချင်းအတွေ့ကိုကျမတို့နှစ်ဦးစလုံးပင်ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့ခံစားနေကြရ၏။အထွန်းသည်ကျမနဲ့ဘေး ချင်းယှဉ်နေရာမှကိုယ်ကိုကွ၍ရှေ့သို့စောင်းလိုက်ရာ၊ ကျမသည် အလိုက်သင့်ပင်ပက်လက်ကလေး လှန်ပေးလိုက်သည်။ထိုအချိန်တွင်အထွန်းသည်ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသောကျမကိုပွေ့ဖက်လာရင်းမျက်လုံးကလေးစင်း၍ကြည့်နေသောကျမရဲ့နှုတ်ခမ်းကလေးကိုသူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့်ဖိငုံစုပ်ယူလိုက်ပြီးလျှာကလေးနဲ့နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကလိပေးပြန်တယ်။ကျမဟာအထွန်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာတွန့်လိန်၍နေမိပါတယ်။အထွန်းရဲ့လက်တဖက်ကကျမရဲ့အင်္ကျီရှေ့ကြယ်သီးများကိုတလုံးခြင်းညင်သာစွာဖြုတ်ချနေသည်။ကြယ်သီးလေးတွေအကုန်လုံးပြုတ်သွားသောအခါတင်းရင်းပြည့်ဖြိုးပြီးလျှံထွက်တော့မတတ်လုံးဝန်းတဲ့ရင်နှစ်မွှာကိုတင်းချုပ်နှောင်ထားတဲ့ဘရာစီယာကလေးပေါ်လာပါတယ်။ အထွန်းဟာ ဘရာစီယာချိတ်ကလေးကိုဖြုတ်ပြီးအသာခွါလိုက်သည့်အခါဖိနှိပ်မှုအောက်ကလွတ်လပ်ပြီးဖြစ်တဲ့နို့နှစ်လုံးဟင်ထင်လင်းစွာထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ပြည့်ဖြိုးဖေါင်းကြွနေပြီးတင်းအိနေသောလုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းလိမ္မော်သီးအရွယ် နို့သီးနှစ်လုံးမှာအလွန်ကြည့်ကောင်းနေပါတယ်။ ထို့ပြင်စပျစ်သီးကလေးကဲ့သို့တည်ရှိနေသော နို့သီးခေါင်းနီရဲရဲလေးများမှာလည်းနို့အုံနှစ်လုံးပေါ်တွင်ကြည့်၍မဝအောင်ရှိနေပါသည်။ထိုမြင့်ကွင်းကိုအထွန်းသည်အာသာငန်းငန်းကြည့်ရှုနေတော့၊ကျမက

'အထွန်းရယ် အေးမကိုဒီလိုကြီးကြည့်မနေနဲ့ကွယ် အေးမရှက်တယ်'

'အေးမကလဲ အထွန်းကိုချစ်တယ်ဆို'

'ချစ်တော့ချစ်တယ်ဒါပေမဲ့ အထွန်းမျက်လုံးတွေနဲ့စိုက်ကြည့်နေတော့ရှက်တာပေါ့'

'မရှက်ပါနဲ့ အေးမရယ်'

လို့ပြောပြီးကျမရဲ့ပါးနှစ်ဖက်ကိုဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းပြီးနှုတ်ခမ်းကိုအငန်းမရစုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ကျမရဲ့မဝတ်အစားမရှိဟင်းလင်းပွင့်နေသောကိုယ်အထက်ပိုင်းကိုအထွန်းကနမ်းနေပြန်သည်။ရင်သားတွေ၊ဝမ်းဗိုက်သားတွေကိုယုယစွာနမ်းရင်းကလက်တဖက်ကလဲလုံးဝန်းမို့မောက်သောကျမရင်သားနှစ်ခုကိုဆုပ်နယ်ပေးနေပါတယ်။မြုပ်ဝင်နေသောနို့သီးခေါင်းကလေးကိုအသာအယာချေပေးနေသောအခါ၊အသီးကလေးမှာတင်းမာ၍ထောင်ထလာ၏။ထောင်ထလာပြီဖြစ်သောနို့သီးခေါင်းကလေးကိုအထွန်းသည်ကလေးငယ်လေးပမာ၊တပြွတ်ပြွတ်စို့ပေးနေမိသည်။ထို့ပြင်နို့သီးခေါင်းပတ်ပတ်လည်ကိုလျှာဖျားလေးဖြင့်အငန်းမရယက်ပေးနေသလို၊လက်တဖက်ကလည်းကျမရဲ့နို့ဘေးသားဖြူဖြူဖွေးဖွေးတွေကိုအသာအယာပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ပေးပြန်ရာ၊ကျမမှာတဟင်းဟင်းနဲ့ အထွန်းရဲ့ရင်ပတ်ကိုတွန်းရင်းညီးမိတော့သည်။

‘ဟင်း ဟင်း တော်ပါတော့အထွန်းရယ် အေးမရင်ထဲမှာတမျိုးကြီးပဲ၊ ယားတယ်အထွန်းရယ်’

အထွန်းသည်လက်တဖက်ကတင်းရင်းပြည့်ဖြိုးသောတင်ပါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်သပ်ပေးနေပြန်သည်။တောင့်တင်းသောပေါင်တံအတွင်းသားများကိုလည်းယုယကြင်နာစွာပွတ်သပ်ပေးရင်း၊သေးသွယ်သောခါးကျဉ်းကျဉ်းကလေးကိုလက်လျှိုသွင်းကာဖက်လျက်၊ကျန်လက်တဖက်ဖြင့်ကျမရဲ့ထမီကိုဂွင်းလုံးချွတ်လိုက်ပါတော့တယ်။ထိုအခါသေးကျင်သောခါးကလေးနဲ့ဝမ်းဗိုက်သားဖြူဖြူဖွေးဖွေးတို့နောက်၊ အမွှေးစိမ်းနုကလေးများအနည်းငယ်ပေါက်နေသော ဆီးခုံမို့မို့ကလေး၊ပြီးမှစောက်ဖုတ်ဖေါင်း ဖေါင်းအိအိကလေးမှာပြည့်ဖြိုးသောပေါင်တံနှစ်သွယ်ကြားတွင်လှပစွာ တည်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

မျက်လုံးကလေးမှိတ်၍အထွန်း၏ယုယမှုကိုငြိမ်သက်စွာခံယူနေသောကျမမှာမျက်လုံးကိုအနည်းငယ်ဖွင့်၍၊ ‘အထွန်းရယ် ပြောလို့လဲမရဘူး အေးမရှက်ပါတယ်ဆို’ ပြောပြောဆိုဆိုလှမ်းဆွဲလိုက်ရာ၊ အထွန်းသည်ကျမကိုယ်ပေါ်သို့ထပ်ကျလာ၏။ထိုအခါတဦးကိုတဦးအားရပါးရဖက်ထားပြီးနှုတ်ခမ်းချင်းအချိန်ကြာမြင့်စွာစုပ်ထားပြီးမှကိုယ်ချင်းခွါလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါအထွန်းသည်အဝတ်များကိုအမြန်ဆုံးချွတ်ပစ်လိုက်၏၊ကျမရဲ့ပေါင်လေးနှစ်လုံးကိုအသာခွဲလိုက်၏။လက်တဖက်ကကျမရဲ့ဝဲဖက်နို့ကိုဆုပ်ကိုင်ကာနှုတ်ခမ်းချင်းတေ့၍မထိတထိစုပ်နေမိသည်။ကျန်လက်တဖက်ကဆီးခုံလေးပေါ်သို့တရွရွပွတ်သပ်ပေးပြီးတဖြေးဖြေးအောက်သို့လျောသွားပြီး စောက်ဖုတ်အနီးရှိပေါင်အတွင်းသားများကို ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။ထိုမှတဆင့်စောက်ဖုတ်မို့မို့ကလေးကိုပွတ်ပေးကာနှုတ်ခမ်းခြင်းလည်းတေ့စုပ်လာသဖြင့်၊မရိုးမရွနှင့် တဟင်းဟင်းဖြစ်ကာကျမတကိုယ်လုံး တွန့်တွန့်လူးလာသည်။ စေ့ထားသောပေါင်နှစ်လုံးကိုလည်းဘေးသို့ကားပေးမိသည်။ အထွန်း၏လက်ညှိုးက စောက်ဖုတ်အကွဲထဲသို့မသိမသာဝင်သွားသောအခါကျမမှာ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားခိုက်၊အထွန်းကအနှုတ်အသွင်းပြုလုပ်ပေးတော့၏။အစေ့နီနီလေးကိုပါပွတ်သပ်သွားရာ၊အထိမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသောကျမမှာဖင်ကြီးများကိုမသိမသာကြွပေးမိ၏။အထွန်းလည်းကျမသဘောကိုသိရှိပြီးဖြစ်၍ တောင်နေသောလီးဖြင့် စောက်ဖုတ်အနီးတွင် တေ့၍ထောက်ထားလေသည်။ထို့နောက်နှုတ်ခမ်းကိုစုပ်ယူကာ၊တအားဆောင့်သွင်းရန်အားယူလိုက်ရာ၊ကျမက အထွန်းရင်ပတ်ကိုတွန်းရင်း

‘အထွန်း’

‘အေးမရယ်’

‘အေးမကို ချစ်လားဟင်’

‘သိပ်ချစ်တာပေါ့အေးမရယ်’

‘ချစ်ရင်အရမ်းမလုပ်ရဘူးနော်’ ကျမရဲ့စကားမဆုံလိုက်ပါ။

အထွန်းသည်ကျမရဲ့စောက်ဖုတ်အကွဲလေးကိုဟကာခပ်ဖိဖိလေးလီးတန်ကိုစိုက်ထိုးလိုက်ပါသည်။

‘အို အထွန်းရယ် ဖြေးဖြေးနော်’

အထွန်းဟာကျမနှုတ်ခမ်းကိုပြုတ်ထွက်မတတ်စုပ်ယူကာဆောင့်သွင်းလိုက်၏၊ကျမခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးအထွန်းရင်ဘတ်အောက်တွင်ပြားပြားဝပ်နေ၏။ကျမဟာပေါင်နှစ်လုံးကိုစေ့ထားသော်လည်း၊ အထွန်း၏သန်မာသောဒူးခေါင်းနှစ်လုံးကထိုးသွင်းထားသဖြင့်မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပဲအစွမ်းကုန်ပြဲနေလေသည်။ထို့နောက်စောက်ရည်ကြည်များရွှဲ၍ပွင့်အာနေသောစောက်ဖုတ်အဝတွင်လီးကြီးကိုဒစ်ဝင်အောင်အသာတေ့လိုက်၏။ကျမမှာတချက်မျှကော့ပေးမိကာ၊ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုနဂိုထက်ကားပေး၍အထွန်းအားတအားဖက်ထားမိသည်။အထွန်းလဲဆိုင်းတွမနေပဲတဖြေးဖြေးထိုးသွင်းလိုက်ရာလီးကြီး

လည်းအဖုတ်ထဲမဆန့်မပြဲဝင်လာသဖြင့်ကောင်းလည်းကောင်းနာလဲနာကျမတကိုယ်လုံးတွန့်တွန့်လူးနေတော့၏။ကျမစောက်ဖုတ်လေးမှာကျဉ်းသလောက်လီးကြီးကကြီးမလှသဖြင့်အဆုံးထိဝင်သွားသောအခါပြည့်ကြပ်တစ်ဆို့နေ၏။

အထွန်းသည်အတန်ကြာမလိုးသေးဘဲကျမ၏မို့ဖေါင်းသောနို့လေးနှစ်လုံးအပေါ်ရှိနို့သီးခေါင်းကလေးအပါအဝင်နို့အုံတခုလုံးမျှပါးစပ်ကြီးဖြင့်အားရပါးရငုံခဲ၍တလုံးစီစို့ပေးနေပြန်သည်။ကျမကလည်း လိုချင်တက်မက်စွာ ငြိမ်ခံနေမိသည်။ ထိုအခါအထွန်းမှာလီးကိုအဖုတ်ထဲမှဆွဲနှုတ်ကာတဝက် လောက်တွင်ရပ်ထားလျှက်နို့နှစ်လုံးကို ခပ်နာနာဆုတ်နယ်ပြီးအဆုံးပြန်ထိုးလိုက်သည်။ကျမမှာတချက်မျှတွန့်၍အထွန်းကြောပြင်ကိုတအားဖက်ထား၏။စောက်ရည်များကလည်းတသွင်သွင်ထွက်လာရာ၊ဆယ့်လေးငါးချက်ဆက်လိုးလိုက်ရာ၊ကျမတကိုယ်လုံးကော့ပျံတက်လာသည်။

‘အထွန်း အထွန်းရယ် ဟင်း ဟင်း’

ကျမမှာနှုတ်မှညီးယင်းအထွန်းကိုပြန်လှန်ဖက်ထားကာနှုတ်ခမ်းခြင်းပူးကပ်စုပ်ယင်းက–

‘အထွန်း’

‘ဘာလဲအချစ်ရယ်’

‘အေးမကိုသိပ်ချစ်လား ဟင်’

‘သိပ်ချစ်တယ် အေးမရယ်’

‘ချစ်လဲချစ် လိုးလဲအားရအောင်လိုးစမ်းပါကွယ်၊အေးမရင်ထဲမှာတမျိုးကြီးဘဲ အို အထွန်းရယ်’

‘အေးမရယ် အေးမကိုလိုးရတာသိပ်ကောင်းတာပဲ’

အထွန်းသည်ပြောရင်းဆိုရင်းကျမနှုတ်ခမ်းကိုအတင်းစုပ်ယူပြီးဆောင့်ဆောင့်လိုးရာ၊

‘အင်း အား အထွန်းရယ်’

ကျမပါးစပ်မှညီးညူမိပြီးဖင်ကြီးကိုကော့ကော့ပေးနေရာ၊အထွန်းလည်းဆက်တိုက်ခတ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်လိုးလေရာ၊မကြာမီကျမတို့နှစ်ဦးသားအဖို့နတ်ပြည်ရောက်သွားသည့်အလားအထူးဇိမ်ရှိကာလောကကြီးကိုမေ့သွားပါတော့သည်။